

نقش و جایگاه واقعیت مجازی در ارزیابی فرآیند طراحی معماری پایدار

عباس بیگی¹ *، علی اسماعیلی²

1 - کارشناس ارشد معماری، مدرس گروه معماری، دانشگاه ارومیه،
andishe_asar@yahoo.com

2- کارشناس ارشد معماری، ali.esmaeily@gmail.com

چکیده

از همان ابتدای مطرح شدن موضوع پایداری، ابزارها و روشهای مختلفی برای رسیدن به این مهم در معماری ارائه شده است. روشن است که تمام عوامل دخیل در پایداری، قابل ارزیابی در فرآیند طراحی نبوده و پایداری یک بنا، همواره در برگیرنده جنبه های پنهانی است که خود را پس از ساخت و بهره برداری آشکار می نمایند. معماران و طراحان همواره در فرآیند طراحی سعی در پاسخگویی به بخشی از این جنبه ها، با تکیه بر تجربیات و پیش فرضهای خود بوده اند. این در حالی است که چنین رویکردی همیشه پاسخگوی نیازهای طراحی نبوده و چه بسا بناهایی که با در نظر گرفتن بسیاری از پیش فرض های پایداری، نه تنها به هدف خود نائل نشده اند، بلکه هزینه های مالی و زیست محیطی فراوانی را نیز در پی داشته اند. در این مقاله برآنیم با معرفی واقعیت مجازی بعنوان ابزاری جهت ورود انسان به محیط طراحی شده، قبل از ساخت، بتوانیم جنبه های پنهان و آشکار تعامل انسان-محیط را در فرآیند طراحی معماری مورد ارزیابی قرار دهیم. در اینصورت به طراحان این امکان داده خواهد شد که بهره برداران طرح را از طریق فناوری واقعیت مجازی نفوذ پذیر به محیطی وارد کنند که برای آنها طراحی شده و قرار است در آینده در آن زندگی نمایند. فضایی که هرچند واقعی نیست ولی تمامی شرایط محیط واقعی را داراست. در این فضا بهره برداران در تعاملی بی واسطه قادر به مداخله در محیطی که در آن واقعند می باشند. بی گمان آشنایی معماران با دستاورد های فناوری واقعیت مجازی و بهره گیری از آن در ارزیابی طرح در فرآیند طراحی، دستیابی به معماری پایدار را هموارتر می نماید. آنچه پیش روست، نتیجه مطالعات کتابخانه ای، بر روی واقعیت مجازی بعنوان یک رسانه و تاثیرات آن بر فرآیند طراحی محیط های انسان ساخت است و هدف بررسی زیرساختها و نحوه ایجاد دنیای مجازی نمی باشد.

واژه های کلیدی: طراحی معماری، واقعیت مجازی، نفوذ پذیری، نفوذ ناپذیری، پایداری، تعامل